

5) Zarzut piąty, wedle którego powyższe działania powódki stanowią poważne naruszenie zasady pewności prawa, a także stanowią obrazę prawa, jak również uchybiają art. 4 Europejskiego kodeksu dobrej praktyki administracyjnej, w ten sposób, że powódka w sposób niespodziewany cofnęła swą decyzję o udzieleniu zamówienia publicznego konsorcjum kierowanemu przez skarżącą, a to na podstawie rzekomego „konfliktu interesów”.

Skarga wniesiona w dniu 12 czerwca 2012 r. — Central Bank of Iran przeciwko Radzie

(Sprawa T-262/12)

(2012/C 243/48)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Central Bank of Iran (Teheran, Iran) (przedstawiciel: M. Lester, barrister)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji 2012/25/WPZiB z dnia 23 stycznia 2012 r.⁽¹⁾ i rozporządzenia Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r.⁽²⁾ w zakresie, w jakim środki przyjęte w ramach tych aktów prawnych stosują się do strony skarżącej;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący tego, że strona pozwana dopuściła się oczywistego błędu w ocenie, uznając, iż zostały spełnione wszystkie kryteria umieszczenia w wykazach ujętych w decyzji Rady 2012/35/WPZiB i rozporządzeniu Rady (UE) nr 267/2012.
- 2) Zarzut drugi dotyczący tego, że strona pozwana nie podała odpowiednich i wystarczających powodów umieszczenia strony skarżącej w wykazie osób i podmiotów, do których stosują się środki ograniczające.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący tego, że strona pozwana nie zagwarantowała stronie skarżącej prawa do obrony i prawa do skutecznej kontroli sądowej.

4) Zarzut czwarty dotyczący tego, że strona pozwana naruszyła w sposób nieuzasadniony lub nieproporcjonalny przyśługujące stronie skarżącej prawa podstawowe, w tym jej prawa do ochrony własności i reputacji.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2012/35/WPZiB z dnia 23 stycznia 2012 r. zmieniająca decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 19, s. 22).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylające rozporządzenie (UE) nr 961/2010 (Dz.U. L 88, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 12 czerwca 2012 r. — Schenker przeciwko Komisji

(Sprawa T-265/12)

(2012/C 243/49)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Schenker Ltd (Feltham, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: adwokaci F. Montag i B. Kacholdt, D. Colgan i T. Morgan, Solicitors)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 1 lit. a) decyzji Komisji Europejskiej z dnia 28 marca 2012 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/39.462 — Usługi spedycyjne);
- uchylenie w całości lub, tytułem żądania ewentualnego, obniżenie kwoty grzywny nałożonej w art. 2 ust. 1 lit. a) zaskarżonej decyzji oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia przez Komisję prawa skarżącej do obrony, prawa do rzetelnego procesu i zasady dobrej administracji poprzez niezakończenie prowadzonego przez nią dochodzenia po otrzymaniu powiadomienia, że dowody przedstawione przez Cleary Gottlieb Steen & Hamilton LLP w imieniu Deutsche Post AG były pod wieloma względami niezgodne z prawem.
- 2) Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja przekroczyła swoje kompetencje, wydając zaskarżoną decyzję, pomimo że nie miała do tego prawa zgodnie z rozporządzeniem Rady nr 141/1962⁽¹⁾.

- 3) Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisję naruszyła art. 101 ust. 1 TFUE i art. 4 i art. 7 rozporządzenia Rady nr 1/2003⁽²⁾ stwierdzając, że zostało spełnione kryterium znaczącego wpływu na handel między państwami członkowskimi.
- 4) Zarzut czwarty dotyczący tego, że Komisja naruszyła art. 101 ust. 1 i art. 296 TFUE, art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 4, art. 7 i art. 23 ust. 2 rozporządzenia Rady nr 1/2003 oraz zasady osobistej odpowiedzialności i dobrej administracji uznając skarżącą za odpowiedzialną za zachowanie BAX Global Ltd. (UK) i nakładając grzywnę za to zachowanie wyłącznie na skarżącą, chociaż BAX Global Ltd. (UK) była spółką zależną należącą do innego przedsiębiorstwa, na którego czele, przez cały okres trwania zachowania określonego w art. 1 ust. 1 lit. a) zaskarżonej decyzji, stała The Brink's Company.
- 5) Zarzut piąty dotyczący tego, że Komisja naruszyła art. 23 i art. 27 rozporządzenia Rady nr 1/2003, prawo skarżącej do obrony, wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien z 2006 r.⁽³⁾, zasadę współmierności kary do przewinienia oraz zasadę dobrej administracji, zasadę nulla poena sine culpa i zasadę proporcjonalności oraz popełniła ona oczywisty błąd w ocenie przy obliczaniu kwoty grzywny na podstawie obrotu przekraczającego teoretyczną maksymalną kwotę, jaką można było nałożyć za zachowanie określone w art. 1 ust. 1 lit. a) zaskarżonej decyzji.
- 6) Zarzut szósty dotyczący tego, że Komisja naruszyła art. 23 rozporządzenia Rady nr 1/2003, komunikat w sprawie współpracy⁽⁴⁾ oraz zasadę równości traktowania i popełniła oczywisty błąd w ocenie przy obliczaniu poziomu obniżki nałożonej na skarżącą grzywny.
- 7) Zarzut siódmy dotyczący tego, że Komisja naruszyła art. 23 rozporządzenia Rady nr 1/2003, zasadę równości traktowania i popełniła oczywisty błąd w ocenie odmawiając rozpoczęcia rozmów o zawarcie ugody zgodnie z obwieszczeniem w sprawie prowadzenia postępowań ugodowych⁽⁵⁾.

(¹) Rozporządzenie Rady nr 141 z dnia 26 listopada 1962 r. w sprawie niestosowania rozporządzenia Rady nr 17 do sektora transportu (Dz.U. 1962, 124, s. 2751).

(²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. L, s. 1).

(³) Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia 1/2003 (Dz.U. 2006 C 210, s. 2).

(⁴) Obwieszczenie Komisji w sprawie zwalniania z grzywien i zmniejszania grzywien w sprawach kartelowych (Dz.U. 2006, C 298, s. 17).

(⁵) Obwieszczenie Komisji w sprawie prowadzenia postępowań ugodowych w związku z przyjęciem decyzji na mocy art. 7 i 23 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 w sprawach kartelowych (Dz.U. 2008 C 167, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 12 czerwca 2012 r. — Deutsche Bahn i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-267/12)

(2012/C 243/50)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Deutsche Bahn AG (Berlin, Niemcy), Schenker AG (Essen, Niemcy), Schenker China Ltd (Szanghaj, Chiny), Schenker International (H.K.) Ltd (Hong Kong, Chiny) (przedstawiciele: adwokaci F. Montag i B. Kacholdt, D. Colgan i T. Morgan, Solicitors)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 2 lit. g), art. 1 ust. 3 lit. a), art. 1 ust. 3 lit. b) i art. 1 ust. 4 lit. h) decyzji Komisji Europejskiej z dnia 28 marca 2012 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/39.462 — Usługi spedycyjne);
- uchylenie w całości lub, tytułem żądania ewentualnego, obniżenie grzywien nałożonych w art. 2 ust. 2 lit. g), art. 2 ust. 3 lit. a), art. 2 ust. 3 lit. b) i art. 2 ust. 4 lit. h) zaskarżonej decyzji; oraz
- obciążenie Komisji Europejskiej wszystkimi kosztami niniejszego postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżące podnoszą sześć zarzutów.

1) Zarzut pierwszy dotyczący tego, że

- Komisja naruszyła prawo skarżących do obrony, prawa do rzetelnego procesu i zasadę dobrej administracji poprzez niezakończenie prowadzonego przez nią dochodzenia po otrzymaniu powiadomienia, że dowody przedstawione przez przedstawicieli prawnych w imieniu określonej spółki były pod wieloma względami niezgodne z prawem;

2) Zarzut drugi dotyczący tego, że

- Komisja przekroczyła swoje kompetencje, wydając zaskarżoną decyzję, pomimo że nie miała do tego prawa zgodnie z rozporządzeniem nr 141/1962⁽¹⁾.

3) Zarzut trzeci dotyczący tego, że

- Komisja naruszyła art. 101 ust. 1 i art. 296 TFUE, art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 4, 7 i art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003 oraz zasady osobistej odpowiedzialności i dobrej administracji uznając Schenker China Ltd za odpowiedzialną za zachowanie BAX Global (China) Co. Ltd i nakładając grzywnę za to zachowanie wyłącznie na Schenker China Ltd, pomimo że BAX Global (China) Co. Ltd była spółką zależną należącą do innego przedsiębiorstwa, na czele którego, przez cały okres trwania zachowania określonego w art. 1 ust. 3 lit. a) zaskarżonej decyzji, stała określona spółka;